

200507019/1.

Datum uitspraak: 24 maart 2006

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 04/49218, 04/49220, 04/56424,
04/56427, 04/56432, 04/56435 en 04/56438 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 8 juli 2005 in de gedingen
tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 26 en 27 mei 2003 heeft appellant (hierna: de minister) aanvragen van (hierna: de vreemdeling sub 2) en (allen tezamen hierna: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 13 oktober 2004 heeft de minister de door de vreemdelingen tegen die besluiten gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 8 juli 2005, verzonden op 13 juli 2005, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en de minister opgedragen nieuwe besluiten op het gemaakte bezwaar te nemen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 augustus 2005, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 25 augustus 2005 hebben de vreemdelingen een reactie ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 februari 2006, waar de minister, vertegenwoordigd door mr. M.M. van Asperen, advocaat te 's-Gravenhage, en de vreemdelingen, bijgestaan door mr. W. de Kleine, advocaat te Emmen, zijn verschenen.

Na de zitting heeft de Afdeling het onderzoek heropend.

Vervolgens zijn nadere stukken ontvangen van de zijde van de vreemdelingen en de minister. Deze zijn steeds aan de andere partij toegezonden.

De Afdeling heeft de zaak verder ter zitting behandeld op 20 februari 2006, waar de minister, vertegenwoordigd door mr. M.M. van Asperen, advocaat te 's-Gravenhage, en drs. C.H. Girbaran en drs. D.W. Matulessy, artsen, werkzaam bij het Bureau Medische Advisering van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: BMA), en de vreemdelingen, bijgestaan door mr. W. de Kleine, advocaat te Emmen, en drs. A.N. Biewinga, huisarts van de vreemdelingen, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, worden afgewezen, indien een vreemdeling niet over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) beschikt die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, afgewezen, indien een vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt.

Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: de hardheidsclausule).

2.1.1. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de hardheidsclausule (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de daarin neergelegde bevoegdheid van de minister bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. Voorts wordt volgens die passage een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen gehonoreerd.

2.1.2. Volgens paragraaf B1/2.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), voor zover thans van belang, wordt in ieder geval geen zeer uitzonderlijk geval dat tot toepassing van de hardheidsclausule aanleiding geeft aangenomen, indien de desbetreffende vreemdeling stelt dat noodzakelijke, medische behandeling aan terugkeer, teneinde een mvv te verkrijgen, naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake is van een medische noodsituatie.

Volgens paragraaf B8/3.3 van de Vc 2000 kan de hardheidsclausule worden toegepast, indien wordt voldaan aan de vereisten voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "vanwege medische noodsituatie".

Bij de beoordeling van zodanige vergunningaanvraag wordt volgens paragraaf B8/4 van de Vc 2000 de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland niet betrokken.

2.2. De vreemdelingen, allen etnische Albanezen afkomstig uit , hebben in beroep betoogd dat – kort gezegd – de minister ten onrechte geen toepassing aan de hardheidsclausule heeft gegeven, omdat er voor hen, als getraumatiseerde slachtoffers van etnische zuiveringen in , aldaar geen sprake is van adequate medische behandeling, nu van hen niet gevergd kan worden dat zij zich laten behandelen door leden van de bevolkingsgroep die hun medische problemen heeft veroorzaakt.

De rechtbank heeft het standpunt van de minister dat het aldus gestelde hem niet tot toepassing van de hardheidsclausule leidt, rechtens onjuist bevonden, omdat de stellingen van de vreemdelingen met hun

medische problematiek, gelegen in een posttraumatische stressstoornis (hierna: ptss), samenhangen. Het gaat, aldus de rechtbank, niet om de feitelijke beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorg in Kosovo in het algemeen, maar over de beschikbaarheid van medische zorg voor deze vreemdelingen, gelet op hun specifieke ziektebeeld.

In het BMA-advies inzake de vreemdeling sub 2 staat dat de verwachting is dat haar klachten bij het uitblijven van de huidige behandeling zullen toenemen, in welk geval naar verwachting, gelet op de ernst van haar klachten en de psychische problematiek in het gezin, sprake zal zijn van een medische noodsituatie op korte termijn. Omdat de minister de individuele omstandigheden van de vreemdelingen niet in het licht van de vraag of deze tot toepassing van de hardheidsclausule nopen heeft beoordeeld, zijn de bestreden besluiten onvoldoende zorgvuldig voorbereid, aldus de rechtbank.

2.3. In het eerste deel van grief 1 klaagt de minister dat de rechtbank aldus de motivering van de besluiten van 13 oktober 2004 en de verwijzing daarin naar het hiervoor onder 2.1.2. weergegeven beleid en de betekenis daarvan heeft miskend. Volgens de in de zaken van de vreemdelingen uitgebrachte medische adviezen van het BMA is medische behandeling voor hen in het land van herkomst beschikbaar. De vreemdelingen hebben niet aannemelijk gemaakt dat dit onjuist is.

Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de beschikbare medische voorzieningen betreffen blijven volgens het gevoerde beleid buiten beschouwing. Hierbij is volgens de minister niet van belang of het gaat om algemene toegankelijkheid of toegankelijkheid voor een specifieke vreemdeling. Bij het aspect van de feitelijke toegankelijkheid zal het vrijwel steeds gaan om toegankelijkheid voor de desbetreffende vreemdeling in het bijzonder, omdat anders geen onderscheid zou bestaan met de beschikbaarheid van medische behandeling, aldus de minister.

2.3.1. Volgens de ter beoordeling van de aanvragen van de vreemdelingen gevraagde en uitgebrachte adviezen van het BMA van 26 maart 2003 is psychiatrische behandeling, inclusief die van ptss, beschikbaar in de Federale Republiek Joegoslavië, in onder meer het Institute for Mental Health te Belgrado en in Kosovo in de ziekenhuizen te Gjakova, Peja en Prizren.

Voorts zijn de vreemdelingen volgens deze adviezen in staat om, al dan niet onder bepaalde voorwaarden, te reizen.

Ter zitting hebben de artsen van het BMA verklaard dat, medisch gezien, voor de behandeling van ptss de aard van het daaraan ten grondslag liggende trauma niet van belang is.

2.3.2. De rechtbank heeft ten onrechte nader onderzoek naar de vraag of de vreemdelingen met toepassing van de hardheidsclausule dienden te worden vrijgesteld van het vereiste dat wordt beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de vergunning is aangevraagd, nodig geacht. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.3.1. is overwogen, hoeft zich, bij het tegenwerpen aan de vreemdelingen van het mvv-vereiste, geen acute medische noodsituatie op korte termijn voor te doen. Voor zover daarvan ten gevolge van eventuele problemen betreffende de feitelijke toegankelijkheid van die medische zorg niettemin sprake zal kunnen zijn, heeft dit volgens het hiervoor onder 2.1.2. vermelde en door de

minister gevoerde beleid niet tot gevolg dat in verband daarmee toepassing wordt gegeven aan de hardheidsclausule.

In zoverre slaagt de grief.

2.4. Het hoger beroep is reeds hierom gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De grieven behoeven voor het overige geen bespreking.

2.5. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen overweegt de Afdeling als volgt.

2.5.1. De door de vreemdelingen gestelde, op zichzelf niet bestreden, omstandigheden, in verband waarmee zij betogen dat zij ten onrechte niet zijn vrijgesteld van het voor vergunningverlening gestelde vereiste dat wordt beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd, betreffen de feitelijke toegankelijkheid van de medische behandeling. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.3.2. is overwogen heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat deze niet noopten tot toepassing van de hardheidsclausule.

Daarvan uitgaande, bestaat evenmin grond voor het oordeel dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat uit de inhoud van het bezwaarschrift, beoordeeld in samenhang met hetgeen de vreemdelingen in eerste instantie hebben aangevoerd en met de motivering van de bestreden beslissingen op bezwaar, reeds aanstonds blijkt dat het bezwaar van de vreemdelingen kennelijk ongegrond is.

2.5.2. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin doet zich de situatie voor dat het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, onverbrekkelijk samenhangen met hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans diensgevolge buiten het geding.

2.5.3. De Afdeling zal het inleidende beroep ongegrond verklaren.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 8 juli 2005 in de zaken nos. AWB 04/49218, 04/49220, 04/56424, 04/56427, 04/56432, 04/56435 en 04/56438;
- III. verklaart het bij de rechtbank in die zaken ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. R. van der Spoel, Leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van Breda, ambtenaar van Staat.

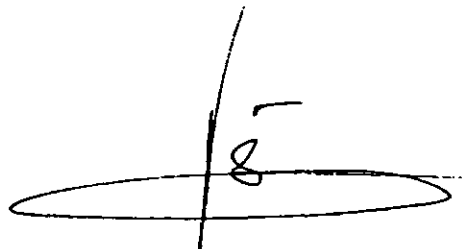
De Voorzitter is verhinderd
de uitspraak te ondertekenen.

w.g. Van Breda
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 maart 2006

310-470.
Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak